

CINEMIEN Film & Video Distribution

Entrepotdok 66
1018 AD Amsterdam
t. 020 – 627 9501
www.cinemien.nl
info@cinemien.nl

ABC Film Distribution

Kaasstraat 4
2000 Antwerpen
t. 03 – 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteren / présente

DUE AMICI

Een film van / Un film de
SPIRO SCIMONE & FRANCESCO SFARMELI

Venice 2002:
Critics Week - Best First Film
Isvema Award
Luigi De Laurentiis Award

Due Amici - Synopsis (NL)

Pino en Nunzio zijn twee Sicilianen die samen een appartement bewonen in de grauwe buitenwijk van een noord Italiaanse stad. De twee praten nauwelijks met elkaar. Of beter gezegd, hun omgang wordt bepaald door Nunzio's opdringerige onzin vragen, altijd weer gevolgd door Pino's droge, even betekenisloze antwoorden.

Nunzio (*Francesco Sframeli*) werkt in een verffabriek en lijdt aan chronische hoestbuien. Van Pino (*Spiro Scimone*) wordt langzaam duidelijk dat hij de kost verdiend als huurmoordenaar. Op de hoogte gebracht van zijn volgende opdracht met de bezorging van een lading dode vis op zijn deurmat, haalt Pino zijn verdere instructies steeds weer op bij de lokale vishandelaar (*Armando Pugliese*), om dan per trein te vertrekken, op weg naar zijn volgende slachtoffer.

De naïeve Nunzio heeft geen idee van het werk dat zijn huisgenoot doet, hem obsessief bevragend over iedere treinreis en ieder hotelverblijf. Met zijn goedgelovigheid, grenzend aan simplisme, raakt hij uiteindelijk een gevoelige snaar bij de afstandelijke Pino. De huurmoordenaar laat zich niet langer ringeloren door zijn opdrachtgever, maar kiest ervoor om zijn steeds zieker wordende huisgenoot bij te staan als die zijn baan verliest en een hopeloze poging doet het hart te veroveren van een mooie verkoopster (*Teresa Saponangelo*). Maar Pino's opdrachtgever laat zich niet zomaar aan de kant schuiven.

Due Amici is een verhaal van eenzaamheid dat gestalte krijgt in twee tegenpolen: Nunzio is kinderlijk extrovert en Pino is een volwassen man die zijn kindertijd heeft overgeslagen. Hun levens lijken vastgelopen, niet veranderbaar; in feite staart de dood hen al een tijdje in de ogen. Maar een ding houdt hen overeind: hun vriendschap.

Due Amici is gebaseerd op Spiro Scimone's toneelstuk '*Nunzio*'. Samen met medehoofdrolspeler Francesco Sframeli tekent hij ook voor de regie van de verfilming.

DUE AMICI / 86 min. / kleur / dolby stereo / Italiaans gesproken / Italie 2002

"Satisfying first feature, told with economy, sensitivity and enlivening eccentricity"
David Rooney - Variety

"A tender story in the key of humor and irony."
Alessandra Levantesi - La Stampa

Due Amici - Synopsis (FR)

Pino et Nunzio, deux Siciliens, partagent un appartement dans une ville de l'Italie septentrionale. Ils ne se parlent guère, néanmoins leur vie est déterminée par les questions insensées de Nunzio et les réponses aussi inutiles de Pino.

Nunzio (*Francesco Sframeli*) travaille dans une usine de peintures et souffre d'accès de toux chroniques. Pino (*Spiro Scimone*), par contre, gagne sa vie comme tueur à gages. Une charge de poissons morts sur son paillason l'informe de sa mission suivante et le poissonnier local (*Armando Pugliese*) lui donne toutes les nouvelles instructions. Chaque fois, le train le conduit à sa nouvelle victime.

Nunzio ignore tout des activités de son colocataire et lui interroge, de façon obsessionnelle, sur chaque voyage en train et sur chaque nuitée. Un jour il touche la corde sensible de Pino. Le tueur à gages ne se laisse plus mener par le bout du nez par son commettant. Il choisit de secourir Nunzio, qui tombe de plus en plus malade et qui fait des efforts désespérés afin de conquérir le cœur d'une belle vendeuse (*Teresa Saponangelo*). Mais le commettant de Pino ne se laisse pas rejeter comme ça.

Due Amici, l'histoire de la solitude, prend forme dans deux pôles opposés: Nunzio, un extraverti naïf et Pino, un adulte qui a sauté son enfance. Leurs vies semblent inaltérables; en fait leurs jours sont comptés, mais l'amitié les soutient dans leur malheur.

Due Amici se base sur *Nunzio*, une pièce de théâtre de Spiro Scimone. En collaboration avec l'acteur principal Francesco Sframeli, lui a également réalisé le tournage.

DUE AMICI / 86 min. / couleur / dolby stereo / dialogues en italien / Italie 2002

"Satisfying first feature, told with economy, sensitivity and enlivening eccentricity"
David Rooney - Variety

Due Amici - Crew

Regie	Spiro Scimone & Francesco Sframeli
Verhaal en scenario	Spiro Scimone
Camera	Blasco Giurato
Art direction	Eleonora Ponzoni
Kostuums	Carolina Olcese
Regie assistentie	Manolita Cipparrone
Muziek	Andrea Morricone
Montage	Massimo Quaglia
Geluid	Marco Tidu & Vito Martinetti
Producent	Andrea Nuzzolo
Uitvoerend producent	Francesco Tornatore

Due Amici - Cast

Nunzio	Francesco Sframeli
Pino	Spiro Scimone
Visboer	Armando Pugliese
Maria	Teresa Saponangelo
Huurbaas	Felice Andreasi
Angela	Sara Bertelà

Due Amici - Over de makers

Spiro Scimone en **Francesco Sframeli** zijn twee leeftijdgenoten die in 1964 worden geboren in Messina, industriële havenstad in het noordwesten van Sicilië. Zij studeerden beide dramatische kunst in Milaan en ontmoeten regisseur Carlo Cecchi, die theater maakt in de ruïnes van het Teatro Garibaldi in Palermo. Cecchi vraagt beide jonge kunstenaars voor zijn trilogie *Shakespeare al Teatro Garibaldi* (*Hamlet*, *Midzomernachtsdroom* en *Maat voor Maat*). In 1990 richten ze hun eigen gezelschap op dat naar beiden genoemd is: Compagnia Scimone Sframeli. Spiro Scimone begint zelf theaterteksten te schrijven, minder uit behoefte om te schrijven, dan wel omdat hij op zoek is naar een spelpartituur, naar woorden *"waarvan het lichaam, de ziel en de stem van de acteur theater zullen maken."*

Hij schrijft twee teksten, telkens voor twee personages, gespeeld door hemzelf en door Francesco Sframeli: *Nunzio* (1993) en *Bar* (1996). Spiro Scimone schrijft in zijn Siciliaans dialect. Muzikaliteit en ritme zijn voor hem van het grootste belang: *"Volgens ons is het probleem van het theater niet het niet kunnen spreken, maar vooral en in de eerste plaats het niet kunnen luisteren. Wie niet kan luisteren, kan ook niet spreken."* Carlo Cecchi raakt danig onder de indruk van de korte, bijtende schrijftuur van Scimone en regisseert het stuk.

Franco Quadri, vooraanstaand criticus van La Repubblica en directeur van de theateruitgeverij Ubu Libri, moedigt Spiro Scimone aan om een nieuwe tekst te schrijven. Dat wordt *La Festa* (1999). Het is de eerste keer dat Scimone in het Italiaans schrijft. *La Festa* is tegelijk hilarisch en wreed.

Spiro Scimone staat naast het schrijven op het toneel. Hij speelt in "Emigranti" en "Waiting for Godot," beiden onder regie van M. Navone; in "Hamlet", "A Midsummer Night's Dream" en "Measure by Measure" onder regie van Carlo Cecchi. Als filmacteur verschijnt hij in "The Star Maker", geregisseerd door Giuseppe Tornatore.

Francesco Sframeli wint de UBU voor nieuwe acteurs in 1997. Op het toneel speelt hij in "Emigranti" en "Waiting for Godot" onder regie van M. Navone; in "Nunzio" geregisseerd door Carlo Cecchi; in Valerio Binasco's "Bar", Gianfelice Imparato's "La festa" en "Hamlet," "A Midsummer Night's Dream" en "Measure by Measure", allen onder regie van Carlo Cecchi.

Ook Francesco Sframeli speelt in Giuseppe Tornatore's speelfilm "The Star Maker". Verder speelt hij in de speelfilm "Oltremare" van N. Correale en in "Cuore scatenato" van G. Sodaro.

Met *Due Amici* vertalen Spiro Scimone en Francesco Sframeli samen Scimone's *Nunzio* naar de cinema.

Due Amici - Directors notes

"It wasn't easy to decide to direct a movie based on our stage drama "Nunzio." Before taking this decision we asked ourselves why we wanted to make a movie out of it.

Of course, we didn't want to realize the film version of the stage drama, which we played under Carlo Cecchi's direction, one of the most preeminent personalities of the contemporary Italian theatre. Well then, why a movie?

Sometimes, it's necessary to risk and, artistically, we'd always like to do just what's necessary, that's why we decided to transpose our stage drama in a movie... because of necessity. The necessity to discover what theatre and cinema both share and part; that was our most important goal.

The first confrontation came with the thoughtful screenwriting phase, when we started to love and hate the stage text of "Nunzio" at the same time; this conflict allowed us to write a screenplay which differed from the stage drama, nevertheless consistent with its fundamental nature.

On this subject, the advices and the great experience of Giuseppe Tornatore were crucial.

The film pre-production started when the definitive screenplay version was almost ready with a lot of enthusiasm from our producer Francesco Tornatore. Thereafter, we met the director of photography Blasco Giurato, with whom we had a sudden understanding and an extraordinary empathy, then we met the cast.

The casting process was quite easy, because we didn't have to leaf through the actors portfolios. We knew already the actors, and we esteemed them artistically, since we've had previous stage collaborations with most of them.

In our opinion, there's no difference between screen and stage actors, we consider them basically actors! They're the kind of actors who are able to connect with their colleagues, who listen and who don't just pretend to play.

During our meetings with the cast, before discussing together the characters, we reminded them of a L. Jouvet's quotation: "it's easy to identify with the character and to represent him the way we could meet him, it's possible to reproduce the actions, recreating moments of false reality on stage: all this is human, too much human. It's necessary to get through it..."

Spiro Scimone and Francesco Sframeli

Interview by Stefano Stefanutto Rosa

Isn't there a danger that in transferring "Nunzio" to the big screen that it will lose it's former quality?

Scimone: Theatre and cinema aren't separate; they both have in common the need to tell stories and to show emotions. We start off from real life situations, but that's not enough. Cinema, theatre, art in general has to go beyond that, because only coming from the real can you reach the surreal, the world of fairy tales and dreams.

What difficulties did you come across?

Sframeli: We had a love-hate relationship with "Nunzio", which was like a son for us. We didn't just want to transfer it to film but we wanted to discover and experiment with a new medium. The writing work was stimulating, because the relationship between these two characters enabled us to invent different situations. The final result is a cinematographic story, which is autonomous from the theatrical script.

What did Giuseppe Tornatore contribute?

Scimone: Tornatore read our successive drafts of the script, nevertheless giving us carte blanche. He knew right from the start that we could put this screenplay together with our own errors and our own truth. We worked on a few of his suggestions given to us from a man who knows the world of cinema.

What did you ask from the director of photography?

Sframeli: Blasco you have to imagine two immigrants in an unrecognizable city - it could be New York, Berlin or Milano. The atmosphere is of emptiness and lack of sunshine, without going to extremes and using natural light. We chose Turin as a set, using it as a location which could confuse people.

Kaurismaki, Kieslowski, Loach, De Sica are directors you like. Are there any other more recent Italian names to add to the list?

Scimone: We like the consistency of Nanni Moretti. And then there's Soldini, Amelio, Tornatore, Bertolucci, Cipri and Maresco. De Sica is the director who, more than the others, managed to portray the real, who together with Zavattini creates a universal language.

You wanted actors who had training and experience in working in the theatre for your cast.

Sframeli: There aren't theatre actors or cinema actors, there are only actors. We don't put up with fake realism in the performances.

Beckett and Pinter are your role models.

Scimone: Above all we look to Carlo Cecchi as an actor and an author. Beckett is the precursor to modern theatre and he made us understand that the worst thing in society is the despair of the void. Beckett wasn't afraid of pauses and silences because they say more than words. IN Pinter's theatre there was this constant threat from outside, and like in our film, the subtext is more important than the dialogue itself.

Reviewed by David Rooney at Anica screening room, Rome, Aug. 21, 2002.

"Legit team Spiro Scimone and Francesco Sframeli make a quietly accomplished transition to features with "Two Friends," an original odd-couple scenario intelligently fleshed out from Scimone's play, "Nunzio." The beginnings of a distinctive visual style are coupled with the material's fresh mix of droll humor, poignancy and darker undercurrents, and the finely-tuned dynamic of the actor-directors' work onscreen. Further festival slots should follow.

The production continues a streak from recent years of interesting, modestly budgeted Italian indies inexorably linked to the filmmakers' native regions and dialects. Among these are Neapolitan Vincenzo Marra's "Sailing Home," Alessandro Piva's "La Capagira" from Bari, Edoardo Winspeare's "Living Blood" from Salento, and Sicilian features such as Daniele Cipri and Franco Maresco's "The Uncle From Brooklyn" and Emanuele Crialese's "Respiro."

While the action of "Two Friends" takes place on the outskirts of an unidentified industrial city on the Italian mainland (Turin served as the location), this is very much a two-character piece centered firmly on Sicilian transplants isolated within that world and spoken in thick dialect from the two men's hometown of Messina.

Beautifully played by Sframeli and Scimone in roles honed into a snug fit on the stage -- critically lauded legit production was directed by Italian theater luminary Carlo Cecchi -- the duo's contrasting personalities spark together in curious ways.

Peppered with deadpan humor and underscored by the melancholy aspect of southern outsiders in the chilly, unwelcoming north, the film strives a little hard for quirkiness in one or two peripheral characters. Despite Blasco Giurato's sharp, somber lensing and lots of lively camera angles, there's a certain visual inconsistency, and the lush score by Andrea Morricone perhaps over-emphasizes the story's underlying poignancy.

Overall, however, this is a small but satisfying first feature, told with economy, sensitivity and enlivening eccentricity."